

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry, v právní věci žalobce: **FONTES STK s.r.o.**, IČ: 26009692, se sídlem Blato 41, 530 02 Mikulovice, zastoupeného Mgr. Jirím Kokešem, advokátem, se sídlem Na Flusárně 168, 261 01 Příbram, za účasti: [REDACTED], se sídlem [REDACTED], zast. JUDr. Pavlem Jelínkem, Ph.D., se sídlem AK v Pardubicích, 533 33 Dražkovice 181, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy ČR**, IČ: 66003008, se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/2, 110 15 Praha 1, v řízení proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.3.2016, č.j. 39/2016-150-STK3/4,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva dopravy ČR ze dne 16. 3. 2016, č. j. 39/2016-150-STK3/4, se pro vady řízení zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 20.342 Kč, a to do 10 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Jiřího Kokeše.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou ze dne 13. 5. 2016 domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 30. 6. 2015, č. j. KrÚ 44259/2015, sp. zn.: SpKrÚ 11394/2015/ODSH/6, jímž bylo podle ust. § 54 odst. 2 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti

za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb. (dále jen „zákon o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích“) uděleno oprávnění v souladu s ustanovením § 56 citovaného zákona podnikající fyzické osobě [REDAKCE], nar. [REDAKCE], IČO: [REDAKCE], se sídlem [REDAKCE], k provozování veřejné stanice technické kontrole pro užitkové automobily (dále jen „STK“) a současně podle § 54 odst. 3 zákona o podmínkách provozu vozidla na pozemních komunikacích zamítnuta žádost žalobce o udělení oprávnění k provozování STK pro užitkové automobily.

Žalobu odůvodnil žalobce následujícím způsobem:

Předně žalobce namítl, že je žalované rozhodnutí nepřezkoumatelné, když žalovaný nedostatečně odůvodnil rozhodnutí ve vztahu k námitce žalobce uvedené v odvolání tak, že „Krajský úřad neměl provádět žádné dokazování, když postupoval v souladu s ustanovením § 51 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb. správní řád.“ Žalobce v odvolání výslovně uvedl, že postup dle § 51 odst. 3 správního řádu by žalovaný mohl zvolit jen tehdy, kdyby „např. už před podáním žádosti žalobce nebyla dostatečná kapacita pro provozování další STK nebo by existoval jiný čistě objektivní důvod, který by vylučoval posouzení žádosti žalobce z obsahového hlediska.“ Postup dle § 51 odst. 3 správního řádu pak nelze aplikovat dle žalobce v případě, kdy „při zahájení správního řízení, kapacita pro provozování STK existuje a krajský úřad jedním a tím samým rozhodnutím oprávnění jednomu žadateli udělí a žádost druhého žadatele zamítne.“ Námitka nepřezkoumatelnosti se týká i vyřízení námítky žalobce týkající se nesprávného spojení věcí, podle názoru žalobce se správní orgány rozhodující o odvolání jsou povinny v rozhodnutí o odvolání vypořádat „se všemi námitkami odvolatele“. K tomu citoval žalobce judikaturu NSS. V další části žaloby (V.) žalobce namítl nesprávný postup žalovaného týkající se spojení řízení o žádosti žalobce a řízení o žádosti druhého žadatele pana [REDAKCE] do společného řízení podle ust. § 140 správního řádu. Žalobce byl zkrácen na svém právu z důvodu spojení do společného řízení, důvody uvedené v žádosti pana [REDAKCE] měly rozhodující vliv na posouzení žádosti žalobce, aniž by žalobce mohl ovlivnit tyto důvody. Dále žalobce namítl zkrácení na svých právech postupem správních orgánů, kdy žalobce splnil podmínky pro udělení oprávnění, a žádost podal dříve než druhý žadatel, jeho žádost měla být posouzena kladně, bylo zasaženo do práv žalobce, vyplývajícího ze zásady ochrany legitimního očekávání, neboť žalobce důvodně očekával, že když podá žádost o udělení oprávnění k provozování STK, splňující veškeré náležitosti, a to pro oblast, která není „pokryta“ STK, bude jeho žádosti vyhověno. Neměla být brána v potaz později podaná žádost druhého žadatele. I kdyby bylo přípustněno, že bylo možné spojit obě řízení o žádostech, tedy žádost žalobce a žádost pana [REDAKCE] do společného řízení, došlo ke zcela „nesprávnému“ hodnocení relevantních okolností pro výběr jedné ze žádostí. V části VII. pak žalobce namítl údajné nedostatky ve výběru provozovatele STK, kdy žalobce předložil odborný posudek zpracovaný [REDAKCE], který se přiklonil k variantě, že vhodnější by byla STK navrhovaná ze strany žalobce. Správní orgány nevzaly v potaz ani umístění vozových parků a počet užitkových vozidel těchto vozových parků významných subjektů v rámci okresu [REDAKCE]. Správní orgán I. stupně zcela nesprávně odkázal pouze na to, že [REDAKCE] se nacházejí na pozemních komunikacích třetí třídy, u kterých je horší zimní údržba, avšak nezohlednil, že město [REDAKCE] leží ve vyšší nadmořské výšce, kde se dají očekávat horší klimatické podmínky, nepřihlédl k tomu, že velmi blízko [REDAKCE] se nachází silnice I. třídy [REDAKCE], kdežto vzdálenost města [REDAKCE] od silnic I. třídy je mnohem větší. V případě termínu vybudování STK žalobce ve své žádosti uvedl zahájení provozu k 1. 1. 2017 a pan [REDAKCE] uvedl „v roce 2016“, není jisté, kdy pan [REDAKCE] plánuje zahájit provoz STK. Správní orgány nedůvodně zvýhodnily druhého žadatele, daly mu přednost

s odůvodněním, že STK bude provozováno ve vlastních prostorách, což je dle žalobce „irrelevantní“. Správní orgány tak nesprávně posuzovaly daná kritéria, rozhodnutí je nezákonné. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě nepřisvědčil námitkám žalobce, odkázal na žalované rozhodnutí a závěrem navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Krajský soud svým prvním rozsudkem ze dne 20. 2. 2017, č. j. 52 A 53/2016-52, zamítl žalobu (výrok I.) a nepřiznal účastníkům právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Krajský soud se ztotožnil se závěry žalovaného a rozsudek odůvodnil zejména tím, že v předcházejícím řízení nebyly překročeny meze správního uvážení, správní orgán hodnotil obě podané žádosti pro udělení oprávnění k provozování STK na základě příslušných právních předpisů a předem zvolených stejných kritérií. Ohledně polohy nově zřizované STK byly zohledněny dojezdové vzdálenosti z jednotlivých významnějších územních celků na území okresu [redacted], jakožto i dojezd z těchto oblastí do již existujících STK v [redacted] a [redacted], dále správní orgán zohlednil silniční síť a její zimní údržbu, termín vybudování STK a její provozování na vlastních nemovitostech z důvodu větší právní jistoty. Krajský soud tedy uzavřel, že rozhodnutí žalovaného je dostatečně zdůvodněno a plně přezkoumatelné, neboť se vypořádal se základními námitkami žalobce v odvolání a odůvodnění žalovaného rozhodnutí obsahuje konkrétní argumentaci, ze které je zřejmé, jak žalovaný k závěru dospěl.

Proti uvedenému rozsudku krajského soudu podal žalobce kasační stížnost, ve které nesouhlasil se závěrem krajského soudu, že napadené rozhodnutí žalovaného je řádně zdůvodněné a přezkoumatelné. Dle názoru žalobce se krajský soud a zejména žalovaný nevypořádali se všemi námitkami žalobce uvedenými v jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a ve správní žalobě. Zdůraznil, že se žalovaný žádným způsobem nevypořádával s námitkou žalobce, že krajský úřad neměl provádět žádné dokazování, když postupoval v souladu s ustanovením § 51 odst. 3 správního řádu. Uvedl, že ze strany krajského úřadu a následně žalovaného došlo taktéž k nesprávnému hodnocení relevantních okolností pro výběr jedné ze žádostí, dále se v kasační stížnosti vyjadřuje k jednotlivým kritériím pro výběr některé ze žádostí. Žalobce taktéž namítal, že nebyly splněny podmínky pro spojení věcí žalobce a žadatele [redacted] do společného řízení před správním orgánem, neboť jednotlivá řízení se netýkala téhož předmětu řízení, ani spolu jinak věcně nesouvisela a žalobce byl daným postupem zkrácen na svém právu, jelikož důvody uvedené v žádosti pana [redacted] měly rozhodující vliv na posouzení jeho žádosti.

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti dne 4. 10. 2017 rozsudkem č. j. 12 As 73/2017-44 tak, že shora citovaný rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud v něm uvedl, že ačkoliv žalobce předložil v odvolacím řízení odborný posudek [redacted] žalovaný pouze konstatoval předložení tohoto posudku, avšak jeho význam nijak nehodnotil, i když jím žalobce zpochybňoval jak úvahu správního orgánu prvního stupně, tak i výchozí skutečnosti, na nichž správní orgán postavil závěr o preferenci jiné než žalobcovy žádosti, čímž žalovaný porušil ust. § 89 odst. 2 správního řádu. Toto pochybení žalovaného nenapravitelně následně provedením důkazu postupem podle § 52 odst. 1 s. ř. s. ani krajský soud. V odvolání byly vneseny námitky správním orgánem prvního stupně neřešené, které jsou pro rozhodnutí ve věci relevantní, proto je rozhodnutí žalovaného v rozporu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění. Nejvyšší

správní soud proto uzavřel, že krajský soud nesprávně posoudil žalobní námitku nepřezkoumatelnosti a rozhodnutí žalovaného nezrušil, ač tak učinit měl.

Nejvyšší správní soud se v uvedeném rozsudku zabýval dále námitkou žalobce ohledně nesprávného postupu ve správním řízení spočívající v užití ust. § 51 odst. 3 správního řádu, kdy shledal, že z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není vůbec jasné, jak k užití tohoto ustanovení dospěl. Tento postup přichází totiž v úvahu jen tam, kde je zjevné, že žádosti nemůže být vyhověno a jakékoliv dokazování na tom nemůže nic změnit. Žádost žalobce byla však řádně doplněna o předepsané podklady a možnost vyhovění žádosti po jejím podání a před vydáním rozhodnutí existovala. Podmínky pro postup dle ust. § 51 odst. 3 správního řádu proto nebyly splněny. Kasační soud shledal, že uvedení sporného ustanovení v záhlaví výroku II. správního rozhodnutí prvního stupně bylo formální chybou bez vlivu na zákonnost tohoto rozhodnutí, když správní orgán prvního stupně podle tohoto ustanovení fakticky nepostupoval. K námitce žalobce ohledně spojení řízení o obou žádostech správním orgánem prvního stupně se Nejvyšší správní soud vyjádřil tak, že mezi oběma žádostmi byla dána věcná souvislost, spojení věci nebránila povaha věci ani účel řízení a oběma účastníkům řízení byla poskytnuta stejná práva. Žalobce nebyl poškozen spojením řízení a společným posuzováním žádostí s žadatelem ██████████, neboť spojení řízení v dané věci bylo ryze praktickým postupem a nijak nezasáhlo do práv účastníků řízení.

Krajský soud po zrušení jeho rozhodnutí Nejvyšším správním soudem pokračoval v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále opět jen „s. ř. s.“), bez nařízení jednání v souladu s jeho ustanovením § 51 odst. 2, a ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) cit. zákona, vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozsudku dospěl k následujícím závěrům.

Dle ust. § 54 odst. 2 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích (dále jen „o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích“) stanici technické kontroly (STK) může provozovat právnická nebo fyzická osoba, která má k jejímu provozování oprávnění udělené a osvědčení vydané krajským úřadem. Příslušným k rozhodování o udělení oprávnění je krajský úřad, v jehož správním obvodu bude provozovatel stanice technické kontroly vykonávat svoji činnost. Dle odst. 3 citovaného ustanovení oprávnění k provozování STK může krajský úřad udělit žadateli jen tehdy, je-li záměr provozovat stanici technické kontroly v souladu se stanoveným způsobem a rozsahem pokrytí správního obvodu činnostmi stanic technické kontroly. Dle odst. 6 citovaného ustanovení druhy stanic technické kontroly, požadavky na přístroje a další technické zařízení a programové vybavení nezbytné k řádnému provádění technických prohlídek a souvisejících úkonů, požadavky na stavební uspořádání potřebné pro výkon činnosti stanice technické kontroly, způsob metrologického zajištění přístrojů a způsob a rozsah pokrytí správního obvodu činnostmi stanic technické kontroly stanoví prováděcí právní předpis. Prováděcím právním předpisem k zákonu o provozu na pozemních komunikacích je vyhláška č. 302/2001 Sb., o technických prohlídkách a měření emisí vozidel (dále jen „vyhláška“).

Dle ust. § 16a vyhlášky se způsob a rozsah pokrytí správního obvodu činnostmi stanic technické kontroly určí na základě posouzení kapacitních potřeb správního obvodu a kapacit stanic technické kontroly. Výsledkem posouzení nesmí být překročení kapacitní potřeby technických prohlídek území okresu, který je součástí správního obvodu příslušného kraje a v němž má být uvažovaná stanice technické kontroly provozována o více než 20 %. Z uvedeného ustanovení vyhlášky vyplývá, že správním obvodem je území okresu, který

je součástí správního obvodu příslušného kraje, v němž má být STK zřízena, v daném případě je tak příslušným správním obvodem okres [REDAKCE]. Rozsah pokrytí správního obvodu se určuje na základě posouzení kapacitních potřeb správního obvodu a kapacit stanic technické kontroly, když kapacitní potřeba technických prohlídek na území okresu [REDAKCE] nesmí být překročena o více než 20 %. Konkrétní kritéria výpočtu rozsahu určuje ust. § 16a odst. 2 vyhlášky. Způsob výpočtu kapacitní potřeby správního obvodu a teoretické, provozní a skutečně využití kapacity kontrolních linek stanic technické kontroly je dle odst. 2 citovaného ustanovení uveden v příloze č. 19 vyhlášky. Správní orgán prvního stupně došel dle soudu ke zcela správnému závěru, že vzhledem k situaci, že v okresu [REDAKCE] není zřízena žádná STK pro užitková vozidla, záměr provozovat STK pro užitkové automobily v daném správním obvodu je v souladu se způsobem a rozsahem pokrytí správního obvodu činnostmi STK, lze tak udělit právě jedno oprávnění k provozování STK pro užitkové automobily do okresu [REDAKCE], když zřízení dvou provozoven STK by bylo v rozporu s ust. § 16a odst. 2 písm. a) vyhlášky, jelikož součet teoretických kapacit dvou provozoven STK pro užitkové automobily by byl větší o více než 20 % a byl by tak překročen dovolený rozsah pokrytí okresu [REDAKCE]. Ostatně skutečnost, že je v daném správním obvodu – okresu [REDAKCE] možné udělit pouze jedno oprávnění k provozování STK účastníci správního řízení nerozporovali.

Z interpretace ust. § 54 odst. 3 a odst. 6 zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích v souvislosti s § 16a odst. 1 a 2 vyhlášky a na základě výše uvedené argumentace soudu vyplývá a žalobce tuto skutečnost v žalobě nerozporuje, že je možné v posuzovaném případě pro daný správní obvod (okres [REDAKCE]) udělit pouze jedno oprávnění k provozování STK pro užitkové automobily.

Krajský soud se po zrušení svého výše uvedeného rozsudku Nejvyšším správním soudem opětovně zabýval námitkou žalobce týkající se spojení správního řízení žalobce ohledně žádosti o udělení oprávnění k provozování STK do společného řízení dle ust. § 140 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), kdy i Nejvyšší správní soud shledal tento postup vyhovujícím.

Ze správního spisu vyplývá, že byly podány dvě žádosti o udělení oprávnění k provozování STK pro užitkové automobily a zahájeny dvě správní řízení a to na základě žádosti žalobce o udělení oprávnění k provozování STK v [REDAKCE] ze dne 17. 2. 2015, sp. zn. SpKrÚ 11394/2015/ODSH/6 a žádosti podnikající fyzické osoby [REDAKCE] [REDAKCE] o udělení oprávnění k provozování STK ve [REDAKCE] ze dne 24. 2. 2015, sp. zn. Sp.Kr.Ú 13267/2015/ODSH/6. Obě uvedená zahájená správní řízení se týkala posouzení žádostí, zda splňují podmínky pro udělení oprávnění k provozování STK.

Podle § 140 správního řádu správní orgán může na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením spojit různá řízení, k nimž je příslušný, pokud se týkají téhož předmětu řízení nebo spolu, jinak věcně souvisejí nebo se týkají týchž účastníků, nebrání-li tomu povaha věci, účel řízení, anebo ochrana práv nebo oprávněných zájmů účastníků. Spojit řízení lze i v průběhu řízení za předpokladu, že tím nevznikne nebezpečí újmy některému z účastníků. Ve správním řízení je tak stanovena možnost spojit různá probíhající správní řízení. Spojení správních řízení je vedeno obecnou zásadou procesní ekonomie a též pojetím veřejné správy jakožto služby, jejímž smyslem je umožnit účastníkovi správního řízení vyřizovat maximum souvisejících věcí pokud možno souběžně při jednom jednání.

Spojení uvedených správních řízení nebránila povaha věci ani účel řízení, kdy naopak spojení bylo vhodné a na místě vzhledem ke skutečnosti, že udělení oprávnění jednomu účastníku správního řízení podmiňuje neudělení oprávnění druhému účastníku správního řízení vzhledem k omezené kapacitě počtu STK v dané lokalitě na základě ust. § 54 odst. 3 a odst. 6 citovaného zákona a § 16a odst. 1 a 2 vyhlášky. Spojení správních řízení nebránila ani existence oprávněného zájmu účastníka, jak namítal žalobce. Oprávněným zájmem obou účastníků správního řízení bylo udělení povolení k provozování STK v dané lokalitě, avšak na jeho dosažení neměl ani jeden účastník subjektivní právo, oprávněná či legitimní je pouze snaha tohoto udělení dosáhnout. Řízení ohledně udělení oprávnění k provozování STK není dle zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích řízením s předstihem žádosti ve smyslu ust. § 145 správního řádu, kde by rozhodovalo pořadí podání žádostí. Žalobce tak na svém právu nemohl být zkrácen skutečností, že žádost podal dříve než druhý účastník. Na příslušném správním orgánu je, aby žádost posoudil a oprávnění k provozování STK udělil či neudělil. Ke spojení správního řízení ve smyslu § 140 správního řádu došlo v souladu s oprávněnými zájmy obou stran a se zásadou procesní ekonomie, když oba účastníci samostatných správních řízení měli stejné podmínky řízení a stejnou možnost se vyjádřit na základě výzvy ze dne 16. 6. 2015, k níž se oba účastníci ve stanovené lhůtě vyjádřili. Skutečnost, že jednomu účastníku bylo uděleno oprávnění k provozování STK a druhému nebylo, je pouze výsledkem rozhodovací činnosti příslušného správního úřadu založeného na individuálním správním posouzení všech relevantních okolností správním orgánem prvního stupně.

Soud v této souvislosti odkazuje rovněž na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 4. 2010, č. j. 30 CA 21/2009 - 44, podle kterého: vyjádření v § 140 správního řádu z roku 2004, že správní orgán "může" spojit různá řízení, znamená, že pokud jsou ke spojení dány objektivní důvody, správní orgán takové řízení spojit musí. V žádném případě není na libovůli správního orgánu, zda tak učiní či nikoliv. Výraz "může" znamená nejen kompetence k určitému jednání, ale při naplnění zákonných předpokladů daného chování pro správní orgán i povinnost, že tak učinit "musí". V posuzovaném případě dospěl správní orgán k naplnění objektivních důvodů pro splnění řízení, řízení tak dle zákona spojil do společného řízení. Krajský soud vyhodnotil tento postup za zcela zákonný, logický a v zásadě procesní ekonomie.

Lze tedy přisvědčit správnímu orgánu prvního stupně, že s ohledem na požadavky zákona je přirozené řešit udělení oprávnění k provozování STK v rámci jednoho řízení, v posuzovaném případě nelze zpochybnit logičnost ani praktičnost vedení společného řízení.

Soud se opětovně, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, zabýval námítkou žalobce ohledně nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaného, kvůli nevypovězení se s odborným posudkem [REDAKCE]. Tento posudek, kterým žalobce doplnil své odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, žalovaný vůbec nehodnotil, ačkoliv jím žalobce zpochybňoval jak úvahu správního orgánu prvního stupně, tak i výchozí skutečnosti, na nichž správní orgán prvního stupně postavil závěr o preferenci žádosti žadatele [REDAKCE]. Soudní přezkum rozhodnutí vydaného na základě správního uvážení má omezený rozsah. Soud zkoumá pouze to, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení nebo zda toto uvážení nezneužil (viz § 78 odst. 1 s. ř. s.). Za tímto účelem pak posuzuje (v mezích žalobních bodů), zda správní rozhodnutí bylo vydáno v řádném řízení vymezeném v souladu se zákonem a zda nebylo zatíženo případnou svévolí rozhodujícího orgánu (blíže viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010,

č. j. 7 Afs 15/2007 – 106, č. 2066/2010 Sb. NSS, a ze dne 27. 6. 2013, č. j. 1 Afs 1/2013 - 47, popř. náleží Ústavního soudu ze dne 22. 7. 2009, sp. zn. III. ÚS 2556/07). Je tedy třeba se při respektování práva na správní uvážení zabývat jednotlivými hodnotícími kritérii správního orgánu, na základě kterých bylo uděleno oprávnění zúčastněné osobě [REDAKCE] a zamítnuta žádost žalobce.

Pokud se týká: **polohy STK** v okrese [REDAKCE] - žalovaný se nevypořádal s odvolacími námitkami ani s odborným posudkem předloženým žalobcem, který zpochybňoval správnost vstupních údajů a i použité metody a podklady pro úvahu jsou tak neúplné. **Silniční síť a zimní údržby** – žalovaný se nezabýval výhradami žalobce uvedenými v odvolání, podklady pro úvahu o lepší dostupnosti STK ve [REDAKCE] jsou tak neúplné. **Termínu vybudování STK** – nehledě na možnou blízkost termínů obou žadatelů je nutné poukázat na nerozhodnost daného kritéria za situace, kdy v oprávnění uděleném žadateli [REDAKCE] je uvedena lhůta 24 měsíců od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí k zahájení provozu STK. Toto kritérium není relevantní. **Vlastnictví nemovitosti** – správní orgán prvního stupně upřednostnil žadatele, který hodlal provozovat STK ve vlastních nemovitostech. Takové kritérium by mohlo mít význam pouze v případě, že právní vztah žadatele k nemovitostem, v nichž hodlá provozovat STK, nezaručuje možnost výkonu činnosti pro neurčitost, časovou omezenost či jinou překážku, v daném případě tomu tak není a toto kritérium je nepřipustné, protože se jedná o diskriminační přístup k podnikání (čl. 26 odst. 1 Listiny). **Podpory samosprávních orgánů** – toto kritérium je nerozhodné, správní orgány pouze vyjádřily podporu vzniku STK v okrese [REDAKCE], aniž by posuzovaly různé možnosti umístění STK. **Předstihu žádosti stěžovatele** – správní orgán prvního stupně nepovažoval pořadí žádosti za podstatné, odvolací námitku, že se jedná o důvod vyhovění žádosti žalobce, žalovaný ve svém rozhodnutí zcela pominul.

Podklady pro úvahu správního orgánu o nejvhodnějším umístění STK v okrese [REDAKCE] stojí na posouzení skutečností, které byly zpochybněny odborným posudkem [REDAKCE], [REDAKCE], nebyly relevantní, nebo neměly být za relevantní považovány. Odvoláním žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byly vzneseny námitky jím dosud neřešené nebo odůvodněné námitky, proč je jeho určitá argumentace nesprávná. Takovéto námitky jsou pro rozhodnutí ve věci relevantní a činí tak rozhodnutí žalovaného v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu nepřezkoumatelným.

Za těchto okolností soudu nezbylo, než konstatovat částečnou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů a jako takové ho zrušit ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Soud zároveň vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Úkolem správního orgánu tak bude vypořádat se s odborným posudkem [REDAKCE], ve vztahu k věcným námitkám posoudit dostupnost STK po zhodnocení významu odborného posudku a po zjištění okruhu potencionálních zákazníků, zhodnotit silniční síť a jejich zimní údržbu, vymezit se k hledisku vlastnictví nemovitostí, kde má být STK zřízena, zabývat se relevancí termínu zahájení provozu STK a vyjádřením samosprávních orgánů. Rozhodujícím kritériem, pokud jiná rozlišovací kritéria nepřicházejí v úvahu, může být i předstih žádosti.

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem. Žalobci byla přiznána náhrada důvodně vynaložených

nákladů v částce ve výši 20.342 Kč, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000 Kč, za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč a z odměny advokáta za tři úkony právní služby v nárokové výši 3.100 Kč/úkon, a z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300 Kč/úkon podle § 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „advokátní tarif“). Za oceněné úkony právní služby se považují převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a podání kasační stížnosti. Odměna advokáta a náhrada advokáta byly navýšeny o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, tj. 2.142 Kč, neboť advokát osvědčil, že je registrovaným plátcem daně z přidané hodnoty. Žalobce nebyl úspěšný v té části řízení, ve které se domáhal příznání odkladného účinku žalobě, proto mu v této části právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo.

Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 23. listopadu 2017

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:

██████████